

D. Tóth Kriszta - Mennyb?l a Mikulás 2. rész

2013 december 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Szóval, a nagy kérdés: mit lehet kezdeni egy óvodás gyerek abszolút logikus és teljesen jogos kérdéseivel, amelyek a decemberi ünnepek magyar és angol hagyományai között feszül? többszörös ellentmondásra épülnek?

Adventi napló 7.

Történt, hogy élete negyedik decemberében a lányunk rájött, hogy valami nagyon nem stimmel. Az hogy lehet, hogy Magyarországon hatodika el?estéjén kitesszük a csizmát az ablakba, mert jön a Mikulás, aki az óvodába is ellátogat, de oda már a krampuszokkal együtt érkezik, gyalog.

Aztán huszonnegyedikéig nem történik semmi, ellenben akkor az angyalkák titokban feldíszítik a karácsonyfát és a Kisjézus alácsempészi az ajándékokat. Viszont: az angol nagyinál hatodikán az égegyadta világon senki nem tesz semmit a csizmákba hatodikára virradó éjjel, mert a Mikulás csak huszonötödikén reggelre hozza az ajándékot egy bizonyos Rudolf nevű rénszarvas repülő szánja segítségével, akinek a nagy munkától még az orra is kivörösödött. Útközben dobja a krampuszokat és a kéményen ereszkedik le, hogy a kandallópárkányra t?zött „zoknikba” gyömszölje az ajándékot. Ráadásul az angol nagyszülőknél már december közepén feldíszíti a fát a nagymama. A NAGYMAMA! Be kellett látnom, a négyéves gyerekek teljesen igaza van. Ez így elfogadhatatlan.

Két út állt el?ttünk. Az egyik, hogy mindent bevallunk. Sutba vágjuk az egész Mikulás-angyalok-Jézuska szentháromságot, beáldozzuk a csodavárást az ?szinteség adta nyugalom oltárán. A másik, hogy hazudunk. Gátlástalanul és kreatívan, egészen addig, amíg már-már mi magunk is elhisszük magunknak az egészet.

Hát persze, hogy hazudtunk. Mert minden gyereknek jár a csoda. Anélkül nem élet az élet.

Mivel Lola épp paradicsomleves-f?zés közben szegezte nekem a nagy kérdést (mindig a konyhában talál meg ezekkel... a hogyan lesznek a kisbabák, és miként kerülnek ki az anyukájukból kérdéskört krumplipürékeverés közben szerette volna megbeszélni velem), esélyem sem volt felkészülni. Mondtam az első hazugságot, amit az ösztöneim diktáltak, és közben imádkoztam, hogy elhiggye. A dolgok zsigeri levezetése a következő lett. A Mikulás nagyon elfoglalt ember, hiszen rengeteg gyereket fel kell keresnie karácsonyig. Hozzánk, Magyarországra december hatodikán érkezik, majd továbbindul nyugat felé. Mivel december végén Jézus születését ünnepeljük a karácsonyfával, de ? addigra már messze jár, hát az angyalok kénytelenek földíszíteni a fát, és az ünnepelt hozza az ajándékot. Aztán, mit ad isten, másnapra, mire az angliai gyerekek felébrednek, épp odaér a Mikulás, így aztán

nekik is jut ajándék és ő röm.

Hosszan hallgatott, a f?rtjei alatt csikorogtak a fogaskerekek. Csak a szemem sarkából mertem figyelni, nehogy kizökkentsem. Végül aztán rám nézett és lassan bólintott. Fellelegeztem. Még akkor is, ha éreztem, hogy azért ez a történet így, ebben a formában legfeljebb nagy vonalakban oldja fel az ellentmondásokat, a részletekben ott feszül még az ördög. Azt hiszem, ezt ? is érezte... „Vagyis a Mikulás, az angyalok meg a Jézuska azt csinálják,

mint mi. Össze-vissza utazgatnak az ünnepek alatt.” Bingó! A gyerekem egy tündér. Folytatta: „Csak azt nem értem, hogy ebb?l a sok mindenib?l miért nem segít valaki a nagymamának feldíszíteni a karácsonyfát?” Egy tündér, és még igaza is van.

Azóta ez a menet, ehhez a sztorihoz tartjuk magunkat. Még akkor is, ha már mindannyian sejtjük, beleértve a ma már nyolcéves gyereket is, hogy a mi rozoga lábakon álló „igazságunkat” már csak a saját akaratumk tartja össze. Annyira akarunk hinni a csodában.

D.Tóth Kriszta - shopline.hu

Ajánló